BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 779 19 de desembre de 2025 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

316. CREIEM EN LA HUMANITAT DE DÉU?

21 de desembre de 2025

«No us acostumeu a veure la injustícia com si fos un paisatge», perquè «el coneixement sense consciència és com un far sense llum: brilla per fora però no guia a ningú». Aquestes són dues de les frases lapidàries pronunciades per Òscar Camps, fundador i director de la ONG *Open Arms*, a la lliçó inaugural de la Universitat Rovira i Virgili d'enguany. Una de les vivències de més impacte fou quan, arribat a l'illa grega de Lesbos, es trobà amb famílies senceres sobre flotadors i se li acostà un ancià rescatat en el mar, que li digué en un anglès entretallat: «Gràcies, amic meu, em mires com una persona.» Camps va reflexionar: «Quin tipus de món hem construït perquè algú hagi d'agrair que el miris com una persona?»

Cada una de les seves frases esdevenia una sentència profètica lapidària. La crítica més severa se l'emportà la vella Europa, a la qual definí com «un decorat, una escenografia on tot sembla correcte fins que furgues una mica i surt el cinisme i la hipocresia». Els Drets Humans que, segons Camps, són «probablement la millor idea que ha tingut la humanitat i a la vegada la més incòmoda», han estat reduïts a un objecte decoratiu, «en una espècie de peça de museu». És així com hem perdut l'autoritat moral, i emprem la semàntica per a protegir la consciència, fins al punt de discutir, durant tot l'estiu passat, si la guerra de Gaza entrava o no en la definició de *genocidi*.

«Adam, on ets?», aquesta és la primera pregunta que Déu dirigeix a l'home després del pecat. I poc més tard, en el mateix llibre del Gènesi, Déu fa la segona pregunta: «Caín, on és el teu germà?» Aquestes dues preguntes de Déu ressonen també avui amb tota la seva força. «On és el teu germà?»

El recordat papa Francesc, en el seu viatge a Lampedusa (8 de juliol de 2013), deia que «no és una pregunta dirigida a altres, és una pregunta dirigida a mi, a tu, a cadascun de nosaltres». «"On és el teu germà?" Qui és el responsable d'aquesta sang?» «Ningú», respon el Papa. I afegeix: «Avui ningú en el món no se'n sent responsable; hem perdut el sentit de la responsabilitat; hem caigut en l'actitud hipòcrita […] de la paràbola del Bon Samarità: veiem el germà mig mort a la vora del camí, potser pensem "pobret", i continuem el nostre camí, no ens competeix, i amb això quedem tranquils.» I el Papa acabava el seu discurs amb aquesta pregària: «Demanem al Senyor que passi el que hagi quedat d'Herodes en el nostre cor; la gràcia de plorar per la nostra indiferència, de plorar per la crueltat que hi ha en el món, en nosaltres,

també en aquells que en l'anonimat prenen decisions socioeconòmiques que fan possibles drames com aquest. Qui ha plorat? Qui ha plorat avui en el món?»

A les vigílies del Nadal, a punt de celebrar el misteri d'un Déu que, per Amor, es compromet amb nosaltres, és necessari que ens fem totes aquestes preguntes. Creiem en la humanitat del nostre Déu? Aleshores, si hi creiem, siguem coherents i conseqüents.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat